

De digitale schaduw

Claudia Vanzegbroeck

© Claudia Vanzegbroeck – Eerste druk – juli 2026
Coverontwerp: Claudia Vanzegbroeck

ISBN: 978-94-0392-103-7
Uitgeverij: Boekendroom Publishing

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

Hoofdstuk 1

Ik zit aan de keukentafel achter mijn laptop en staar naar mijn Instagram. Er bestaat een foto van mij die bijna vierhonderdduizend keer is bekeken. Ik draag een lichtgroene jurk die perfect bij mijn bruingroene ogen past. Mijn roodbruine haren bewegen in de wind. Achter mij kleurt de lucht oranje terwijl de zon langzaam in zee zakt. Onder de foto staan duizenden reacties. “Wat een natuurlijke schoonheid”, “Je straalt zoveel positiviteit uit” of “Ik wou dat ik er zo uitzag als jij.”

Ik leg mijn hoofd op mijn handen en slaak een diepe zucht. Ik bestudeer de foto en vraag me af wie die vrouw op de foto eigenlijk is. Ik ken haar niet. Ik pak mijn mok koffie en nip ervan. De damp kringelt omhoog en verdwijnt in het ochtendlicht dat door de grote ramen naar binnen valt. Mijn appartement oogt rustig. Licht hout, zachte kleuren en op mijn salontafel ligt een stapel tijdschriften. Op de vensterbank staan planten die dringend water nodig hebben. Alles staat precies zoals ik het gisteren heb achtergelaten. Tenminste... dat denk ik. Mijn blik blijft hangen op een fotolijst. Hij staat een paar centimeter naar links. Ik weet zeker dat hij gisteren recht voor de vaas stond. Ach, waarschijnlijk heb ik hem zelf verschoven. Ik zucht, haal mijn schouders op en neem nog een slok. Mijn telefoon trilt. Drie keer na elkaar. Mijn

Instagram. Misschien een klant en dat kan een nieuwe samenwerking betekenen.

Ik pak het toestel op en ontgrendel het zonder nadenken. Mijn duim kent de beweging uit het hoofd. Soms vraag ik me af hoe vaak ik mijn telefoon per dag aanraak. Vijfhonderd keer? Duizend? Of meer?

Elke ochtend voor ik uit bed stap, heb ik meestal al een kwartier naar een scherm gekeken. Ik leef online. Letterlijk. Bedrijven betalen mij om zichtbaar te zijn. Om verhalen te vertellen die mensen laten geloven dat geluk maakbaar is. Een zonnige foto, een inspirerende tekst en een glimlach doen wonderen.

Mensen kopen geen producten. Nee, ze kopen een gevoel. Ik verkoop dat gevoel elke dag opnieuw.

Ik open mijn agenda. Zoommeeting om negen uur. Fotoshoot om elf en lunch met Lynn om één. Deadline voor een campagne om vijf uur. Alles is netjes gepland. Ik heb alles onder controle. Precies zoals ik het graag heb.

Ik sta op en loop naar de badkamer. De spiegel liegt nooit. Dat is wat mensen zeggen.

Ik geloof daar niets van. Een spiegel laat alleen zien wat je verwacht te zien.

Ik bind mijn lange haar vast, breng een beetje make-up aan en trek een donkerblauwe blazer over een

crèmekleurige blouse uit de kast. Daaronder draag ik een taupe pantalon en lage leren enkellaarsjes. Zakelijk, maar niet afstandelijk.

Terwijl ik mijn oorbellen indoe, gaat mijn telefoon opnieuw. Ik kijk naar het scherm en merk dat het Lynn is.

‘Goedemorgen Lara, ben je al onderweg?’

Lynn is mijn beste vriendin en altijd goed gekleed. Met haar korte blonde lokken en lichtbruine ogen weet ze precies hoe ze als interieurarchitecte haar klanten moet bekoren. Als ik haar kan helpen door reclame te maken op sociale media doe ik dat graag.

Mijn hartslag schiet de hoogte in. Fronsend kijk ik naar de klok. ‘Waarnaartoe?’

Het blijft even stil.

‘Maak je een grap?’

‘Nee.’

‘Onze afspraak. Ontbijt om acht uur.’

Ik kijk opnieuw naar mijn agenda, maar die is leeg. Er staat geen afspraak gepland voor vanochtend.

‘Heeft je telefoon weer kuren?’ vraagt Lynn lachend.

‘Volgens mij niet.’

‘Ik denk het wel... je hebt het gisteren zelf voorgesteld.’

Ik probeer me ons gesprek te herinneren. Ik sluit mijn ogen en graaf door de stilte in mijn hoofd. Ik probeer ons gesprek terug te halen, maar mijn herinnering voelt als mist. Elke keer als ik een zin denk vast te grijpen, glijdt hij weer tussen mijn vingers vandaan.

‘Lynn, sorry... ik weet het echt niet meer.’

‘Geeft niet. We verzetten het wel.’

Haar stem klinkt luchtig. Toch blijf ik nog even met de telefoon in mijn hand staan. Ik vergeet nooit afspraken. Nooit. Niet sinds ik mijn agenda digitaal bijhoud. Misschien heb ik de afspraak verwijderd. Dat gebeurt soms. Toch? Ik adem diep in.

Ik heb te veel werk en te weinig slaap. Meer is het niet.

Om kwart voor negen zit ik achter mijn laptop. De videomeeting verloopt vlekkeloos. Ik presenteer een campagne voor het nieuwe cosmeticamerk Lumera. Het merk heeft in korte tijd naam gemaakt met zijn luxe huidverzorgingsproducten en elegante uitstraling. De nieuwste campagne komt van mijn hand. Iedereen knikt tevreden.

‘Lara,’ zegt de marketingmanager glimlachend, ‘jij bent altijd zo goed voorbereid.’

Ik glimlach terug. Als ze eens wisten.

Na afloop sluit ik mijn laptop en wrijf over mijn slapen. Mijn hoofd voelt zwaar. Ik loop de gang in en haal mijn jas van de kapstok. Ik besluit een wandeling te maken vooraleer ik naar de fotoshoot vertrek. Ik steek mijn neus in de lucht en snuif. Buiten hangt een frisse lentelucht. Mensen fietsen haastig langs elkaar heen.